

KAPITOLA 2.

Schůzka s kapitánem

„Tudy,“ řekl Kuník a vykročil přes palubu. „Pozor, ať nezakopnete o ta smotaná lana.“

Na široké palubě bylo stále rušno. Skupinky lidí se věnovaly různým úkolům. Někteří myli palubu kbelíky vody vytaženými z moře, jiní leštili mosazné kování a další třídili batohy u jednoho z poklopů.

„Takhle to na začátku čtvrtletí vypadá vždycky,“ poznamenal Kuník. „Je potřeba udělat plno věcí, než vyplujeme na moře.“

Kolem Kuníka proběhl nějaký chlapec a letmo ho pozdravil. „Ahoj, Kuníku,“ zavolał. „Musím běžet!“

Kuník mu předpisově zasalutoval. „To je vrchní prefekt Spodní paluby,“ řekl. „Máme tady tři paluby, kde všichni bydlí. Je to můj kamarád.“

Fee a Ben se zaraženě rozhlíželi. Všichni vypadali hrozně zaměstnaně – a taky se zdálo, že vědí přesně, co mají dělat. Na rozdíl od Bena i Fee. Ponorku znali docela dobře, ale plachetnice byla podle všeho něco úplně jiného. Na ponorkách měli jen málo provazů a pochopitelně žádné plachty. A jejich rodinná ponorka byla mnohem menší než tahle obrovská loď, která se rozkládala všude kolem nich.

Kuník rychle rázoval a Ben s Fee měli co dělat, aby mu stačili.

„Nemáš skotský přízvuk,“ poznamenal Ben. „Odkud jsi?“

„Tady jsme ze všech koutů světa,“ odpověděl Kuník. „Já jsem Američan. Z New Yorku. Ale sem vážně chodí lidi odevšad. Táhle Poppy je z Austrálie. Mimochodem, bude se vám zamlouvat. To je taky moje kamarádka.“

Ukázal na vysokou dívku se zrzavými vlasy. Dívka zachytila jeho pohled a zamávala.

„Když bydlíš v New Yorku,“ řekl Ben, „tak proč chodíš do školy tady?“

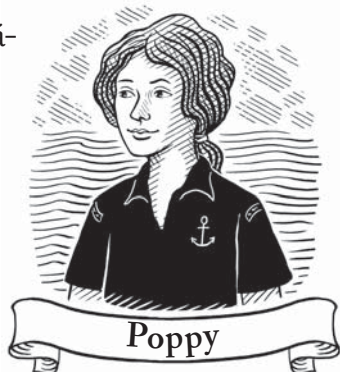
Kuník se zamračil. „To je dlouhá historka,“ pokrčil

rameny. „Mojí rodiče mají fůru práce. Pracujou skoro pořád.“

„V jednom z těch vysokých mrakodrapů?“

„Ano,“ potvrdil Kuník. „Na pětáctýřicátém patře. A bohužel mají moc práce i na to, aby trávili čas se mnou. Chtěli mě

poslat na internát někam do lesů ve Vermontu, ale víte co? Nemám moc rád stromy. Mnohem víc se mi líbilo chodit do školy, kde se plachtí, a tak jsem se porozhlédl a našel *Tobermory*. Musel jsem rodiče přemlouvat – nebylo to snadné –, ale nakonec souhlasili, a tak jsem tady.“ Odmlčel se. „Vlastně si možná ani nevšimli, že jsem pryč.“

Ben nevěděl, co by na to měl říct. Jeho rodiče ho neposlali pryč, protože by měli moc práce – vždycky si na něj udělali čas, a na Fee taky. Ben s Fee skončili na internátní škole, protože se špatně chodí do školy, když se skoro pořád plavíte na ponorce, a samozřejmě tady byl ten problém s novým zaměstnáním jejich tety.

Usoudil, že nejlepší bude, když řekne: „To je mi líto.“ S projevením lítosti se nikdy nespletete.

„To je v pohodě,“ odpověděl Kuník. „Jsem na to zvyklý. A jednoho dne třeba přestanou mít tolik práce, a něco spolu podnikneme.“ Nadechl se. „Víte, co bych

vážně rád? Zase někdy si s nimi zaplachtil. Jednou jsme plachtili a mně se to moc líbilo – jen tak se plavit s mamkou a tátou.“

„Doufám, že se ti to splní,“ řekla Fee.

Mezitím došli k příkrému schodišti připomínajícímu žebřík, který vedl dolů do útrob lodi. „To jsou lodní schůdky,“ řekl Kuník. „Musíte si uvědomit, že na lodi je skoro všechno trochu jiné a často to má speciální jméno. Pokud třikrát po sobě něco označíte špatně, můžete skončit u škrábání brambor.“

„Ach,“ vydechla Fee. S názvy věcí na ponorce se nikdy nezatežovali. Vždycky říkali „támhleto věcička“, „tahle legrační páčka“ nebo „támhleto červené udělátko“. Ale co znamenalo to varování před škrábáním brambor?

„Oni vás nutí škrábat brambory?“ zeptala se.

„Ano,“ potvrdil Kuník. „To je tady hlavní trest vedle extra drhnutí paluby, ale to musíte udělat něco hodně zlého. Nejhorší, co se vám může stát, je čištění toalet. Mimochodem, na lodi jim říkáme latríny, ne toalety.“

„Snad nebudeme muset...“ začala Fee.

„Ale, nebojte se,“ skočil jí Kuník do řeči. „Tohle není přísná škola. Kapitán je hodný a učitelé jsou taky v pohodě. Nebudete tady nespokojení, uvidíte. Všichni to tady milujeme.“

Sešli po schůdkách. V podpalubí bylo poměrně šero,

protože sem světlo vnikalo jen okénky v boku lodi, ale Ben i Fee si rychle zvykli a uviděli, že se ocitli na chodbě, která končila velkými dřevěnými dveřmi.

„To je Velká kajuta,“ vysvětlil Kuník. „Tam má kapitán kancelář, ale taky tam přespává na visutém lůžku a občas tam i jídá.“

„Jaký je?“ zašeptal Ben, když se přiblížili ke dveřím.

Kuník se zarazil s rukou zvednutou k zaklepání. „Kapitán? No, bude se vám líbit. Je velký a vousatý. Ale vousy tu má hodně učitelů. Všechny učitelky zase nosí vlasy stažené do ohonů, až na zdravotnici, která je vynikající skokanka a nechala si ostříhat vlasy nakrátko, aby jí nelezly do očí, když je pod vodou.“

„Jak ho máme oslovovat?“ zeptala se Fee. „Máme mu říkat pane?“

Kuník zavrtěl hlavou. „Můžete, jestli chcete, ale většinou mu říkáme kapitáne,“ odpověděl. „A on vás bude oslovovat jménem, nebo, pokud ho zapomene, vám bude říkat *námořníku*. Učitelé nám taky obvykle říkají jmény, až na lodního kuchaře. To je manžel zdravotnice a říká všem *hej ty*, jenom mně říká Kuníku, asi proto, že mě má rád. A samozřejmě kromě zdravotnice, kterou oslovuje *Králíčku*, takže máme pokaždé co dělat, abychom se nerozesmáli. Ale pochopitelně se nesmějeme, potože kuchař má na povel rozdělování zmrzliny, a když se na vás naštve,

dostanete maličký kopeček místo normálního. Takže kuchaři se nikdy nesmějte. To je jedno z důležitých pravidel.“

Kuník zaklepal. Skoro hned se zevnitř ozval hlas a Kuník otevřel. Před Benem a Fee se objevila Velká kajuta, kde za širokým stolem s hromadou rozprostřených map seděl kapitán *Tobermory*.

„Ale, ale, ale,“ řekl kapitán. „Kohopak to tu máme?“

„Jsou noví,“ řekl Kuník. „Právě dorazili. Už jsme uložili jejich člun.“

„Dobrá práce,“ přikývl kapitán. „Teď počkej venku, Kuníku, abych si mohl pomluvit s těmihle dvěma mládežníky.“

Kuník odešel a zavřel za sebou dveře. Ben a Fee stáli před kapitánovým stolem – oba se cítili trochu nesví, ale ulevilo se jim, když viděli, že kapitán má vlídnou tvář a usmívá se na ně.

„Vy jste určitě Ben a Fee MacTavishovi,“ oslovil je. „Oba vás srdečně vítám na palubě *Tobermory*!“

„Děkujeme, kapitáne,“ odpověděl Ben. Snažil se mluvit sebejistě.

Kapitán přikývl. „Jednou jsem se setkal s vašimi rodiči. Je to už pár let, když byli se svou ponorkou nahoře u Islandu. Mám pocit, že kvůli nějakému velkému vědeckému výzkumu pozorovali tuleně.“

„To nám vyprávěli,“ odpověděla Fee. „Tehdy jsme bydleli u tety.“

„Určitě už máte za sebou hodně plaveb,“ poznamenal kapitán.

Ben zaváhal, ale pak řekl: „Nejsme moc zkušený, kapitáne. Strávili jsme sice hodně času na ponorce, ale to je něco úplně jiného. Nepoznáte moře tak dobře, když jste pod ním.“

Kapitán se zamyslel. „Asi máš pravdu. Nikdy nevidíte vlny, co? A nemusíte se starat o vítr.“

„Takže o plachetnicích vážně moc nevíme,“ doplnila Fee.

„Chápu,“ řekl kapitán. „Inu, to brzy napravíme.“ Odmlčel se a pozorně se na ně zadíval. „Takže, teď začíná váš pobyt na *Tobermory*. A já se vás musím na něco zeptat. Ptám se každého nováčka a ani u vás neudělám výjimku.“

Ben a Fee se na něj vyčkávavě zadívali.

„Musím se vás zeptat na tohle,“ řekl kapitán a pohlédl jim do očí. „Opravdu chcete být námořníci? Opravdu to cítíte, hluboko uvnitř? Protože jestli ne, bude nejlepší, když toho rovnou necháte. Nebudu se na vás dívat

spatrá, když řeknete, že nechcete na moře. V Tobermory je dobrá škola, kam vás vezmou, jestli chcete radši zůstat na souši.“

Ben se podíval na Fee. Ta zavrtěla hlavou. „Ne,“ odmítla. „Tohle si přejeme. Opravdu chceme vyplout na moře.“

Kapitán se usmál. „Výborně. Ale musím vám říct ještě jednu velice důležitou věc. Plavba po moři může být nebezpečná. Coby žáci téhle školy budete čelit výzvám, jaké žáci pozemních škol nikdy nepoznají. Přejde čas, kdy se všichni ocitneme v nebezpečí, to vám můžu zaručit. Jste na to připravení?“

Tentokrát se Fee podívala na Bena. Ben bez váhání přikývl, a tak Fee řekla kapitánovi: „Můj bratr i já jsme připravení čelit nebezpečí, kapitáne. To vám slibujeme.“

Kapitán si zamnul ruce. „Máte kuráž! Teď si jenom musíte najít postele. Vlastně nebudete mít postele jako takové, protože tady spíme na visutých lůžkách. Ale Kuník vám je ukáže. Dívky mají kajuty na pravoboku, chlapci na levoboku. A u zdravotnice si vyzvednete vybavu,“ pokračoval kapitán. „Dá vám zubní kartáčky, ručníky a takové věci. Jasně?“

Fee ztěžka polkla.

Kapitán zavolal Kuníka, který se hned objevil ve dveřích.

„Nejdřív ke zdravotnici,“ pokynul kapitán. „Potom na Střední palubu.“

Kuník přikývl. „Provedu. Hned je tam odvedu, kapitáne.“

Na chodbě před Velkou kajutou se Kuník otočil k Benovi. „Jsem rád, že budete na Střední palubě. Ta je nejlepší. Taky tam bydlím. I Poppy. Je to nejlepší paluba z celé lodi.“